

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

Protokolant: p.o. staż. Katarzyna Szymczak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej P. w P. K. N.

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2021 r.

sprawy **B. D.**

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 9 marca 2021 r., sygn. akt VIII K 633/19

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 300 zł.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 819/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 9 marca 2021 r., sygn. akt VIII K 633/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Obraza przepisów postępowania, tj. art. 186 § 1 kpk poprzez wykorzystanie przez Sąd dowodów objętych zakazem dowodowym wskazanym w art. 186 § 1 kpk.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Rozważania związane z tym zarzutem należało rozpocząć od tego, że przewidziany w art. 186 § 1 kpk zakaz dowodowy nie oznacza wprawdzie wyłączenia możliwości przesłuchiwania osób trzecich na okoliczności, o których zeznawała osoba, która skorzystała następnie z prawa do odmowy zeznań, nawet gdy są to świadkowie ze słuchu, czerpiący swoje informacje od tego, który skorzystał z uprawnienia wskazanego w przepisie art. 182 § 1 kpk. Jednakże użyty w art. 186 § 1 kpk termin „zeznania” należy rozumieć w sensie materialnym, jako przekazanie informacji przez świadka podmiotowi wykonującemu czynności procesowe w ramach szeroko rozumianego postępowania karnego, dla celów tego postępowania. W związku z tym, z punktu widzenia funkcji i zakresu zakazu dowodowego z art. 186 § 1 kpk, stwierdzić trzeba, że wstępne rozpytanie osoby bliskiej dla podejrzanego oraz złożenie zeznań w charakterze świadka różnią się od siebie wyłącznie stopniem sformalizowania, w tym brakiem pouczenia o przysługujących prawach. Oba rodzaje czynności stanowią natomiast źródło</p>		

informacji dostarczanej przez taką osobę organom ścigania, co powinno przesądzić o równorzędnym potraktowaniu ich na gruncie omawianego zakazu dowodzenia. Jest to wykładnia, która w najwyższym stopniu prowadzi do realnej ochrony wartości, jaka leży u podstaw zakazu dowodzenia będącego konsekwencją odmowy składania zeznań. Interpretacja oparta wyłącznie o literalne brzmienie art. 186 § 1 kpk i użytego tam sformułowania „zeznanie” kłóci się z ratio legis powołanego przepisu, czyniąc objęty nim zakaz iluzorycznym, a nadto może tworzyć oczywistą pokusę obchodzenia go przez organy ścigania (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 czerwca 2019 r., sygn. akt II AKA 277/18, Legalis nr 2292813; wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 14 sierpnia 2013 r., sygn. akt II AKA 113/13, Legalis nr 746776; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 lutego 2014 r., sygn. akt II AKA 509/13, Legalis nr 847999).

Przenosząc powyższe na grunt kontrolowanej sprawy, Sąd Okręgowy przyznał rację apelującemu, że dokonywanie ustaleń faktycznych odnośnie inkryminowanego zdarzenia w oparciu o zeznania funkcjonariuszy Policji K. W. oraz G. K. w części, w której relacjonowali oni treść informacji przekazanych im przez żonę oskarżonego – M. D. – na miejscu przeprowadzania interwencji w dniu 3 marca 2019 r., w tym konkretnym przypadku stanowiła naruszenie zakazu dowodzenia ustanowionego w art. 186 § 1 kpk wobec skorzystania przez nią w tym procesie z odmowy składania zeznań. Jak bezspornie wynika z akt sprawy, M. D. została wstępnie rozpytana

przez policjantów w związku z podjętą przez tych funkcjonariuszy interwencją i rozmowa ta miała na celu wstępne ustalenie okoliczności zdarzeń, które spowodowały wezwanie Policji. W takiej sytuacji nie sposób przyjmować, że informacje pochodzące od osoby bliskiej dla oskarżonego, która następnie skorzystała z prawa do odmowy składania zeznań, zostały przekazane funkcjonariuszom Policji w trakcie niezobowiązującej rozmowy. To z kolei stało na przeszkodzie procesowemu wykorzystaniu zeznań policjantów w części, w jakiej relacjonowali to co przekazała im M. D. w trakcie rozmowy w czasie interwencji. Byłoby to bowiem obejście zakazu dowodowego wynikającego z art. 186 § 1 kpk. Rację miał więc obrońca, że Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy powyżej wskazanego przepisu proceduralnego, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Pomimo tego, że omówiony tu zarzut został oceniony przez organ odwoławczy jako uzasadniony to wniosek o orzeczenie reformatoryjne i uniewinnienie podsądnego od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa był

nieskuteczny. Prawdą jest, że Sąd Rejonowy naruszył zakaz dowodowy ustanowiony w art. 186 § 1 kpk i bezpodstawnie oparł poczynione ustalenia faktyczne o tę część zeznań funkcjonariuszy Policji, w której przekazali informacje uzyskane na interwencji od żony oskarżonego M. D., która w toku postępowania karnego skorzystała z uprawnienia przewidzianego w art. 182 § 1 kpk. Niemniej jednak po odrzuceniu tej części bezpodstawnie wykorzystanego materiału dowodowego, pozostały w tej sprawie dowody, których treść była wystarczająca dla podtrzymania wyroku skazującego B. D., o czym będzie jeszcze dokładniej mowa w dalszej części uzasadnienia.

Lp.	Zarzut	
3.2.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk poprzez sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego ocenę zeznań świadków K. W. i G. K. oraz notatki urzędowej z dnia 3 marca 2019 r., która doprowadziła Sąd do błędnego ustalenia stanu faktycznego i przyjęcia, że oskarżony prowadził pojazd pod wpływem alkoholu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd Okręgowy po analizie pozostałych dowodów zgromadzonych w badanej sprawie i wniosku Sądu Rejonowego odnośnie wiarygodności poszczególnych dowodów nie dostrzegł żadnych uchybień w tej czynności, na które wskazywał w swoim środku odwoławczym		

apelujący. Sąd I instancji poddał pod osąd wszystkie zgromadzone dowody, zestawiał je w odpowiedni sposób ze sobą i nadał walor wiarygodności jedynie tym dowodom (bądź ich częściom), które zasługiwały na to w świetle dyrektyw uregulowanych w art. 7 kpk, tj. zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Ponadto Sąd Rejonowy przedstawił w pisemnym uzasadnieniu rzeczową i zasługującą na pełną akceptację Sądu odwoławczego argumentację tłumaczącą dokonanie takiej właśnie oceny zgromadzonego materiału dowodowego, której apelujący nie zdołał skutecznie podważyć. Skarżący atakował zasadność dania wiary zeznaniom funkcjonariuszy Policji K. W. oraz G. K., gdyż te właśnie niekorzystne dla B. D. dowody w głównej mierze przesądzały o wyroku skazującym. Obrońca oskarżonego zgłaszając zarzut naruszenia art. 7 kpk nie może zapominać, że obowiązek dokonywania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego analizę dotyczy nie tylko sądu orzekającego, ale także skarżącego. Zanegowanie oceny dowodów, stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, nie może przynieść oczekiwanych rezultatów jeśli ogranicza się do stwierdzenia, że walorem wiarygodności winny być obdarzone wyłącznie dowody korzystne dla oskarżonego, w tym nade wszystko wyjaśnienia samego oskarżonego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2021 r., sygn. akt IV KK 422/20, opubl. Legalis nr 2532477).

Wbrew zatem stanowisku obrony, funkcjonariusze Policji przeprowadzający w dniu 3 marca 2019 r. interwencję wobec oskarżonego w sposób zindywidualizowany zrelacjonowali jej przebieg, w tym opisali sposób zachowania się B. D. oraz podawane przez niego w ich obecności informacje. Znamienne jest przy tym, że G. K. oraz K. W. są osobami zupełnie obcymi dla podsądnego, a wiedzę o popełnionym przez niego przestępstwie z art. 178a § 1 kk uzyskali z uwagi na wykonywanie obowiązków służbowych. Jak trafnie zauważył Sąd I instancji, nie mieli więc oni żadnego interesu w składaniu nieprawdziwych zeznań mając świadomość grożącej za to odpowiedzialności karnej oraz dyscyplinarnej. Żadną przeszkodą dla przypisania cechy wiarygodności relacji funkcjonariuszy Policji nie było to, iż w trakcie ich przesłuchań mających miejsce na rozprawie nie byli oni w stanie przytoczyć wszystkich szczegółów przebiegu interwencji. Należy mieć na względzie, że ci świadkowie składali zeznania po upływie dość znacznego okresu czasu od dnia 3 marca 2019 r. (odpowiednio 9 i 11 miesięcy), w międzyczasie pełniąc służbę, biorąc udział w wielu interwencjach. Przy czym obaj policjanci zeznali co do okoliczności przyznania się oskarżonego do prowadzenia samochodu w stanie nietrzeźwości, gdzie świadek K. W. mówił o tym wprost, a świadek G. K. nie był pewien tej okoliczności, a po ujawnieniu notatki urzędowej nie zakwestionował jej treści. Taka konkretna informacja o tym, że oskarżony przyznał się na miejscu interwencji do prowadzenia samochodu marki H. (...) w stanie nietrzeźwym wynikała zaś z tejsze

notatki urzędowej z 3 marca 2019 r. autorstwa K. W., mającej pomocniczy charakter względem zeznań policjantów. Nie doszło przy tym do naruszenia art. 174 kpk skoro przedmiotowa notatka sporządzona zaraz po interwencji zawierała najwięcej szczegółowych informacji z przebiegu interwencji i została zaliczona w poczet dowodów obok zeznań policjantów, którym Sąd ten dokument zaprezentował. W świetle skonkretyzowanych zeznań policjantów nie mogło być mowy o pomyłce w zapamiętaniu okoliczności przez tych świadków i pomyleniem spaceru, jak utrzymywał oskarżony, z prowadzeniem samochodu jak relacjonowali obaj funkcjonariusze Policji. Drobne nieścisłości między zeznaniami tych świadków dotyczyły zaś kwestii drugorzędnych i nie rzutowały na kwestię odpowiedzialności karnej oskarżonego. Nie było również żadnych wątpliwości, że w czasie interwencji Policji B. D. znajdował się w stanie nietrzeźwości co potwierdzał zarówno protokół badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu A. (...), badanie chemiczne próbek krwi jak i opinia biegłego z (...)u J. T.. Na podstawie wymienionych wyżej dowodów możliwe było ustalenie, że oskarżony w dniu 3 marca 2019 r. kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym – samochodem marki H. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, mając stężenie alkoholu pomiędzy 1,9, a 2,3 promila we krwi. Poczynienie tego ustalenia było możliwe mimo wyłączenia tej części zeznań funkcjonariuszy Policji, która zawierała przekaz informacji miejscu interwencji przez żonę oskarżonego – M. D.. Sąd odwoławczy zgodził się przy tym

z Sądem Rejonowym, że wersja zdarzenia jaką przedstawił w swoich wyjaśnieniach oskarżony była nieprawdopodobna w świetle zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego i należało ją odrzucić. Odnotować należy, że oskarżony kiedy wrócił do mieszkania, w którym byli już policjanci był tak pijany, że miał problemy z utrzymaniem się na nogach. Znajdując się w takim stanie psychofizycznym nie byłby on w stanie w czasie zaledwie 15 minut przejść odległość niespełna 1 km, jak zapewniał w swoich wyjaśnieniach, po to by ochłoniąć i się przewietrzyć. Pokonanie takiego odcinka drogi osobie mocno nietrzeźwej (stan nietrzeźwości między 1,9, a 2,3 promila), zakładając że w ogóle byłoby wykonalne, musiałyby zająć znacznie więcej czasu. Natomiast przejechanie takiej odległości w podanym czasie z użyciem samochodu jest już jak najbardziej realne, do czego oskarżony przyznał się w obecności funkcjonariuszy Policji i podał jaką trasę przebył autem w okolicy i gdzie je zaparkował, a miejsce parkowania interweniujący sprawdzili. Nie dziwi przy tym wcale, że policjanci nie sprawdzali czy silnik samochodu oskarżonego był ciepły, skoro oskarżony nie kwestionował faktu kierowania tym pojazdem. Można jeszcze dodać, że zadeklarowana przez oskarżonego do protokołu badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu ilość oraz czas spożytego przez niego alkoholu (godz. 12.00 dnia 3 marca 2019 r.) korelowały ze stwierdzonym w jego organizmie stężeniem alkoholu. Wszystko to analizowane łącznie prowadziło do jednoznacznego wniosku, że B. D. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu w

akcie oskarżenia przestępstwa z art. 178a § 1 kk. Sąd Okręgowy stając na takim stanowisku miał na względzie, iż udowodnienie jakiegos faktu nie musi zawsze oznaczać, że dane ustalenie zawsze winno wynikać bezpośrednio z konkretnych dowodów. Może ono wpływać także z nieodpartej logiki sytuacji stwierdzonej konkretnymi dowodami, jeżeli stanowi ona oczywistą przesłankę, na podstawie której doświadczenie życiowe nasuwa jednoznaczny wniosek, iż dana okoliczność faktycznie istotnie wystąpiła (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2021 r., sygn. akt V KK 342/20, Legalis nr 2544280).

Sąd Okręgowy nie przyznał też racji apelującemu w części, w której podważał poprawność oceny dowodu z wyjaśnień B. D., gdyż Sąd meriti poprawnie zestawił treść wyjaśnień oskarżonego z pozostałym zgromadzonym w tej sprawie materiałem dowodowym i przyznał im przymiot wiarygodności jedynie w tej części, która zasługiwała na to w świetle dyrektyw oceny dowodów uregulowanych w art. 7 kpk. Wobec tego, że oświadczenia procesowe oskarżonego o niekierowaniu w dniu 3 marca 2019 r. pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości pozostawały w sprzeczności z zeznaniami funkcjonariuszy Policji, notatką urzędową, protokołem badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu i opinią biegłego, ta część wyjaśnień podsądnego słusznie została odrzucona jako niewiarygodna i niemogąca przez to stanowić podstawy ustaleń faktycznych badanej sprawy. Twierdzenia oskarżonego, że odbył spacer po wypiciu alkoholu a nie prowadził samochód w stanie nietrzeźwości

nie znajdowały potwierdzenia w żadnym zasługującym na uwzględnienie dowodzie, a zmierzały w linii prostej do uniknięcia odpowiedzialności karnej za zarzucany mu występki. Znamienne jest przy tym, że żaden z przepisów proceduralnych nie nakazuje by treść wyjaśnień oskarżonego determinowała cały proces oceny dowodów. Byłoby to założeniem zupełnie sprzecznym z zasadami przeprowadzania omawianej czynności wynikającymi z art. 7 kpk i prowadziło do absurdu polegającego na tym, że przypisanie odpowiedzialności karnej sprawcy byłoby możliwe jedynie w sytuacji kiedy ten zdecydowałby się przyznać do zarzucanego przestępstwa.

Konkludując, kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie doprowadziła do ujawnienia żadnych nieprawidłowości w ocenie zgromadzonego materiału dowodowego. Jedynym uchybieniem ze strony organu meriti było czynienie ustaleń faktycznych inkryminowanego zdarzenia w oparciu o tę część wyjaśnień funkcjonariuszy Policji, jaka dotyczyła informacji przekazanych na miejscu zdarzenia przez M. D. (która skorzystała z uprawnienia przewidzianego w art. 182 § 1 kpk). Niemniej jednak nieprawidłowość ta nie miała wpływu na trafność wydanego orzeczenia skazującego. Pozostały materiał dowodowy (z wyłączeniem wskazanej w zdaniu uprzednim relacji funkcjonariuszy Policji) był bowiem wystarczający dla zweryfikowania, czy oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał wszystkie ustawowe znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 kk i przypisania mu odpowiedzialności karnej.

Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Brak podstaw dla uwzględnienia wymienionego wyżej wniosku z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Przeprowadzona przez organ I instancji ocena zgromadzonego materiału dowodowego (z wyłączeniem fragmentów zeznań policjantów relacjonujących wypowiedzi M. D.) oraz poczynione w oparciu o te dowody wiarygodne ustalenia faktyczne były w pełni poprawne. Trafności wniosku co do wyczerpania przez oskarżonego wszystkich ustawowych znamion przestępstwa z art. 178a § 1 kk nie zmienił w żaden sposób fakt naruszenia przez Sąd Rejonowy zakazu dowodowego z art. 186 § 1 kk, gdyż w aktach sprawy zebrane zostały inne dowody pozwalające na ustalenie, że w dniu 3 marca 2019 r. podsądny kierował samochodem w stanie nietrzeźwości.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.3.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 kpk poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy w sprawie istnieją nieusuwalne wątpliwości, które</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	winny zostać rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Obrońca oskarżonego zdaje się nie dostrzegać, iż w przepisie art. 5 § 2 kpk nie chodzi o wątpliwości stron procesu, lecz wątpliwości nasuwające się na tle materiałów danej sprawy organowi procesowemu, który powinien dążyć do ich usunięcia. To sąd winien zmierzać do wyeliminowania zaistniałych wątpliwości w drodze uzupełnienia postępowania dowodowego i dopiero, gdy po wykorzystaniu dostępnych możliwości, wątpliwość istnieje nadal, winien sięgnąć po regułę z art. 5 § 2 kpk. Tym samym zasada ta ma zastosowanie dopiero wówczas gdy zostały wyczerpane wszystkie możliwości poznawcze w postępowaniu. W sytuacji zaś, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, ewentualne zastrzeżenia skarżącego co do wiarygodności konkretnego dowodu, mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 kpk (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2019 r., sygn. akt V KK 167/19, opubl. Legalis nr 1967625). W rozpatrywanej sprawie Sąd Rejonowy dysponował odpowiednim spektrum dowodów, które były wystarczające (po ich prawidłowym oceniu przez Sąd) dla poczynienia trafnych i niewątpliwych ustaleń faktycznych. W ocenie Sądu odwoławczego nie zaistniały żadne niedające		

się usunąć wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść B. D..

Niezbędna jest jeszcze uwaga, że niemożliwe jest jednoczesne naruszenie art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk (obrońca B. D. podniósł w apelacji zarzuty naruszenia obu tych przepisów karnoproceduralnych). Jeżeli bowiem pewne ustalenie faktyczne uzależnione jest od oceny dowodu lub dowodów, to nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo. Podniesienie zarzutu obrazy art. 5 § 2 kpk, jak już była mowa wcześniej, jest zasadne tylko wówczas, gdy sąd orzekający rzeczywiście powziął wątpliwości bądź gdy powinien takie powziąć i wbrew wyrażonej w tym przepisie regule rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 19 lutego 2019 r., sygn. akt II AKa 7/19, opubl. Legalis nr 2238701). Zdaniem Sądu odwoławczego z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Natomiast ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów wynikającej z treści art. 7 kpk, ta zaś w możliwym do przeprowadzenia zakresie okazała się w pełni prawidłowa.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność omówionego w tym miejscu zarzutu. W badanej sprawie, wbrew stanowisku apelującego, nie zaistniały żadne niedające się usunąć wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść podsądnego B. D. zgodnie z zasadą in dubio pro reo. Nie było więc powodów by w jakikolwiek sposób ingerować w treść orzeczenia Sądu Rejonowego.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy.	
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
Powodem utrzymania wyroku w mocy była całkowita niezasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji. Sąd II instancji ocenił przy tym z urzędu, że również orzeczenie o karze i	

środkach karnych są wyważone, sprawiedliwe i nie rażą surowością.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	<p>Zgodnie z art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego ma on obowiązek ponieść koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa. Koszty te zgodnie z art. 616 § 1 kpk obejmują wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłaty.</p> <p>Mając na względzie powyższe zasady orzekania ko kosztach, Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł tj. ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism, co wynika z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm.) i na podstawie art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) wymierzył mu opłatę za II instancję w kwocie 300 zł.</p>

7. PODPIS
Hanna Bartkowiak